

Forandringer i de foreliggende Forslag, saa viser det sig, at der jo er en hel Mængde Ønsker om Nedsættelser, det være sig paa Beskyttelsessatser, paa Raa- og Hjælpestoffer eller paa det, vi pleje at kalde de rene Finanstoldsatser, paa Forbrugsartikler. Men det, jeg stadig har savnet, er Paavisningen af, hvor vi saa skulle tage de Penge, som vi paa den Maade komme til at mangle, og jeg vilde nødig, det skulde ende med, at vi, naar vi komme til 2den eller 3die Behandling af Toldloven, skulde staa lige som før. Nu have vi taget f. Eks. de 400,000 Kr. bort, som Forhøjelsen af Frugtolden er anslaaet til at andrage, for at nævne noget af det, som har været mest fremme under Behandlingen. Nu have vi undladt at forhøje Tobakstolden og komme paa den Maade til at mangle de 1,600,000 Kr., som den forhøjede Tobakstold er anslaaet til at andrage. Nu have vi f. Eks. taget den Øre paa Ris bort, som er foreslaaet bibeholdt, hvad der vist, hvis jeg ikke husker fejl, andrager 170,000 Kr., og nu stryge vi Østetolden — det er der jo nogle, som ikke just have talt om, men dog have gjort den Bemærkning om: lad os blot faa den bort —, og det er et Par Hundrede Tusinde Kroner. Saa have vi sat Galanteritolden ned til det, den er nu, maaske for nogle Positioner til endnu mindre af Frygt for Beskyttelsen. Jeg ved ikke, hvor langt man kommer dermed, men den forhøjede Galanteritold vil dog vist andrage et Par Hundrede Tusinde Kroner. Det er jo meget let at komme med denne lange Række Ønsker eller sige, som det ærede Medlem for Kalundborg (Krabbe), der sagde: Vi skulle slet ikke paa noget som helst Omraade, paa nogen som helst Position have nogen som helst Forhøjelse af Tolden. Det er meget let at sige, men saa faa vi de 3½ Mill. Kr., som vi skulle prøve paa at faa frem paa anden Maade. Og jeg vilde gerne have, at man, ikke mindst i Udvalget, holdt sig dette klart, at saa har man ogsaa Forpligtelse til at sige, hvor vi skulle tage de 3½ Mill. Kr., eller, hvis man ikke vil gaa saa vidt som det ærede Medlem fra Kalundborg, saa dog de 400,000 Kr. paa Frugter, som man synes at være næsten enig om, at man ikke skal have, og de 200,000 Kr. paa de finere Østesorter, som der ogsaa synes at være en hel Del, der mene, at vi ikke skulle have. Ellers kan det gerne ende med, at vi maaske faa et Toldlovsforslag, der i mange Retninger kan tilfredsstille de mere ideelle Fordringer, men som hel-

ler ikke kommer videre end de tidligere, vi have haft, og som ere endte med en stor Dynge af Makulatur, for at bruge det Udtryk, der er brugt, tror jeg, af den højtærede Finansminister.

De to Forslag, jeg lige har nævnt, og som vi have Lov til at omtale, nemlig Stempelafgiften af Vin og Arveafgiften, skal jeg ikke komme ind paa at omtale i Enkelthederne, men jeg vil have Lov til blot at sige, at jeg har ikke hørt en eneste sige, at man nok kunde faa nogle flere Penge paa det ene eller begge disse to Omraader. Jeg mindes, at der er enkelte, der have ment, at vi maaske ikke en Gang kunne faa saa nær det ind, som man har beregnet for Vinstempelafgiften, og det er jo udtalt her af den højtærede Finansminister, at han delvis kunde give det sin Tilslutning, at der kunde være Tale om at faa noget mindre ind af Arveafgiftsloven, end der er beregnet. Der er altsaa ikke givet Anvisning paa at faa mere ind. Maatte jeg for Resten, da jeg nævner Arveafgiftsloven, gøre en Bemærkning, som maaske kan siges at angaa Enkeltheder. Der blev af det ærede Medlem for Vordingborg (Carl Hansen) antydet, at man af Hensyn til de — ja, jeg maa jo sige — fattige Enker, der faa Lov at sidde i uskiftet Bo, skulde faa indført en Bestemmelse om, at Boer under et vist Minimum ikke skulde svare Arveafgift, for saa vidt vedkommende Enke blev hendsiddende i uskiftet Bo. Jeg har nogen Sympati for den Tanke, om end jeg paa ingen Maade tror, at vi skulle saa højt op som til 10,000 Kr. Men jeg vil alligevel gerne overfor de mange eller i hvert Fald enkelte Bemærkninger, der ere faldne om det formentlig uretfærdige i at tage denne Arveafgift af den Del af Boet, som tilfalder Enken, naar der ikke holdes Skifte, have Lov til at sige, at der kan siges meget til Forsvar derfor, ogsaa mere, synes jeg, end det, den højtærede Finansminister anførte, nemlig dette, at ellers gaar man glip af en hel Mængde af den Indtægt, der er beregnet, fordi man omtrent kan være sikker paa, at senere hen, naar der skal holdes Skifte, eller naar den længstlevende dør, vil der ikke være saa stor en Formue. Jeg har tidt undret mig over under de Forhandlinger, der ere førte her, og navnlig naar jeg har læst derom i Bladene eller hørt, hvad der bliver sagt Mand og Mand imellem, at man stadig væk kun ser paa det fra den Side, at det er saa strengt for saadan en Enke, at hun skal af med Penge til Statskassen samtidig med, at hun